

Tema, ki jo skrivamo pred otroki, sosedi, pred sabo. Nihče noče govoriti, podatki nočejo biti nikomur znani ... Skriva se resnica pred nami, skrivamo jo mi sami. Iskanje podatkov, ki bodo določene pretresli, podatki, ki nikomur niso prijetni. A priznati si moramo, tudi v našem okolju je to problem. Problem vseh nas ... ne zavedamo se, ampak sedaj je čas, da prisluhnemo.

Slovenci (mi) se po koeficientu samomorilnosti uvrščamo na deveto mesto na svetu.

V zadnjih petih letih so številke bolj ali manj stabilne in ne presegamo število 25/100.000 prebivalcev. Po podatkih Inštituta za varovanje zdravja v Sloveniji vsako leto zaradi samomora umre okoli 615 do 620 posameznikov, to je več kot 25 oseb na 100.000 prebivalcev. Severozahodni predeli Slovenije pa imajo kar dvakratno število → 50 samomorov na 100.000 prebivalcev. Celjska regija ima med 100 in 115 samomorov na leto, s tem pa so tudi prisiljeni delovati na tem področju še bolj aktivno kot v katerem koli drugem delu. Preprečevanje samomorov je postalo področje, ki ga je treba preprosto razviti in predstaviti ljudstvu, seznaniti ga s problemom.

Samomor in pogovor o samomoru je v naši družbi tabu. O samomorilcih in njihovih svojcih se širijo različne, večinoma, negativne pripovedi, in po tihem obtoževanja, ki jim ni konca. Nihče ne pogleda celotne slike, kje je bil problem in kako ga popraviti. Zaradi tega je nujno potrebno, da se s samomorilnega vedenja odvrže skrita slika dejstev. S prikazom tega tabuja ob pomoči strokovnih podatkov pridemo do spoznanja, da je tudi samomor del vsakdanjega življenja. V Sloveniji že prihaja do napredka na tem področju, vendar pa

glede tega problema še vedno obstaja določen predsodek, zaradi česar je težje pomagati ljudem v stiski.

V razcepljeni družbi, kakršna je slovenska, v kateri vsak skrbi le zase, se samomorilni proces tragično konča pogosteje kakor v prepleteni družbi z gosto socialno mrežo. Zakaj eni ljudje dvignejo roko nase in drugi ne, a imajo oboji enake težave? Do njihovega samomora vodi veliko okoliščin. Poznamo primere, ko je nekdo storil samomor, ker ni videl izhoda, ko so pred vrata prišli rubežniki, in to samo zaradi nekega posojila - pride rubež in tako tudi smrti. Sedaj se lahko vprašamo, koliko potencialnih samomorilnih oseb živi danes med nami. Oni, ki so na robu preživetja, brez služb, in ne vidijo izhoda iz takega položaja, nimajo osebe, na katero bi se lahko obrnili. Samomor namreč ni problem posameznika in njegove družine, temveč družbe.

V Sloveniji imamo Nacionalni programa za preprečevanje samomorilnosti, ki je bil prvič predstavljen na srečanju na Bledu davnega leta 1995. Strokovnjaki in laiki, ki razpravljajo, kdo bi moral poskrbeti za preprečevanje samomorilnosti. Za take programe bi se moralo zavzeti pristojno ministrstvo ali pa katera od političnih strank. Zakaj nihče od njih ni začel aktivno opozarjati na žalostno dejstvo, da Slovenci umiramo od svoje roke in pritiskati na vlado, naj vendar ukrepa? Koliko jih bo moralo še umreti, da bodo bolj glasno začeli opozarjati na ta problem? Kaj je Cerkev storila na tem področju? Vsa ta leta je samomor pojmovala kot upor proti bogu in ga tudi označila za smrtni greh. Njen odnos se je začel spreminjati v zadnjih letih, čeprav je samomor še vedno označen kot greh, ki ga je treba preganjati, toda do « grešnika » - v tem primeru do samomorilca - je treba biti usmiljen.

Jerneja Dečar